

Arrest

nr. 128 037 van 8 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen ten aanzien van de beslissing van 11 juli 2014 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2014 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 mei 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in die ongegrond werd bevonden op 29 november 2010.

1.2. Op 25 september 2010 dienen de verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze eerste aanvraag wordt op 11 oktober 2010 ontvankelijk verklaard en op 1 maart 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Op 12 maart 2013 wordt ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 27 april 2013 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dit op grond van de medische problematiek van een van hun kinderen. Deze tweede aanvraag wordt op 4 juni 2013 onontvankelijk verklaard.

Op 6 juni 2013 dienen de verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die betrekking had op verzoeker.

De gemachtigde van de staatssecretaris beslist op 30 juli 2013 om deze derde aanvraag onontvankelijk te verklaren en werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 30 augustus 2013. Bij arrest van de Raad nr. 118 081 van 30 januari 2014 werd deze beslissing vernietigd.

Op 11 juli 2014 werd de derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een derde keer onontvankelijk verklaard.

Verzoekers dienden hiertegen op 30 juni 2014 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Deze zaak is op de Raad gekend onder het rolnummer 157412.

Verzoekers hebben op 6 augustus 2014 bij faxpost een verzoekschrift ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 11 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze wordt behandeld op dezelfde terechtzitting als huidige vordering.

Dit is de bestreden beslissing.

Op 5 september 2013 werd de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 4 oktober 2013. Verzoekers dienden hiertegen op 17 oktober 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Deze zaak is op de Raad gekend onder het rolnummer 138665.

Verzoekers hebben eveneens op 6 augustus 2014 bij faxpost een verzoekschrift ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 4 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Ten slotte werd aan verzoekers op 5 augustus 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen waartegen verzoeker op 6 augustus een beroep hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen. Ook deze zaak wordt behandeld op dezelfde terechtzitting als huidige vordering.

1.3. De bestreden beslissing van 14 juli 2014 luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.06.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

H., M. R.R.Nr: (0)73.06.21 564-90 Geboren te Muhovac op 21/06/1973

+ Echtgenoot:

H., Q. R.R.Nr: (0)74.12.02 571-37 Geboren te Madere op 02/12/1974

+ Kinderen:

H., F. R.R.Nr: (0)02.12.05 364-29 Geboren te Madere op 05/12/2002

H., B. R.R.Nr: (0)04.04.20 412-02 Geboren te Madere op 20/04/2004

H., L. R.R.Nr: (0)07.11.17 192-36 Geboren te Madere op 17/11/2007
H., S. R.R.Nr: (0)10.07.14 390-60 Geboren te Sint-Niklaas op 14/07/2010

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 01/03/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 25/09/2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 25/09/2010 (zie bevestiging arts dd.09/07/2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 01/03/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Tevens legt betrokkene in zijn aanvraag dd. 06.06.2013 een medisch attest voor m.b.t. zijn echtgenote, H., M R.R.Nr: (0)73.06.21 564-90 waaruit zou blijken dat zij naast de zorg voor haar echtgenoot en kinderen niet in staat zou zijn nog een inkomen uit arbeid te verwerven . In de beslissing dd. 01.03.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de financiële toegankelijkheid. Er werd reeds gesteld dat indien betrokkenen er niet in zouden slagen een inkomen uit arbeid te verwerven, zij beroep zouden kunnen doen op sociale bijstand en tijdelijke opvang, hulp of financiële steun van vrienden. Dit argument kan dan ook geen nieuw element vormen aangezien hierop reeds uitgebreid werd ingegaan in de beslissing d.d. 01.03.2013

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan H., Q. te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN Halimi, Qerim ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG”.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.
[...].”*

Uit deze bepaling blijken de volgende voorwaarden om bij wege van voorlopige maatregelen de activering van een hangende vordering tot schorsing te vragen: de vreemdeling maakt het voorwerp uit van een verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel die imminent wordt, de vreemdeling heeft tegen deze

verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel reeds een vordering tot schorsing ingediend, deze principale vordering tot schorsing werd reeds ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich nog niet over de principale vordering tot schorsing uitgesproken.

2.1.1. *In casu* blijkt dat de vordering tot schorsing en annulatie ingediend bij verzoekschrift van 31 juli 2014 tegen de beslissing van 11 juli 2014 de dag van de zitting net voor de terechtzitting op de rol werd ingeschreven onder het nummer 157412. Voorts werd op 5 augustus 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen waartegen verzoeker op 6 augustus een beroep hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen. Ook deze zaak wordt behandeld op dezelfde terechtzitting als huidige vordering.

2.1.2. Er kan worden besloten dat verzoekers van hun vrijheid beroofd zijn met het oog op hun verwijdering. Zij maken *in casu* het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen zodat aannemelijk is dat de behandeling van het schorsingsverzoek bij voorlopige maatregelen hoogdringend is en dat verzoekers diligent hebben gereageerd. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een enig middel voeren verzoekers een schending aan *“van art 3 EVRM, van art. 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel én de schending van de materiële motiveringsplicht, doordat, EERSTE ONDERDEEL, verwerende partij ten onrechte stelt dat de elementen in de medische regularisatieaanvraag dd. 06.06.2013 reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag tot bekomen van een machtiging van verblijf in het Rijk, en TWEEDE ONDERDEEL, er inhoudelijk geen rekening werd gehouden met de medische attesten die per fax aan verwerende partij waren overgemaakt op 06.03.2014”*.

2.4. In een eerste onderdeel stellen verzoekers *“ledere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen”*. Zij wijzen op artikel 9 ter, §3, 5° en stellen dat hieruit kan blijken *“dat verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag o.b.v. artikel 9ter Vreemdelingenwet”*. Het medische getuigschrift, zoals gevoegd bij de medische regularisatie aanvraag van 06.06.2013, maakt weliswaar melding van ongeveer dezelfde medisch aandoening in vergelijking met de eerdere aanvraag, doch thans duidelijk met een meer ongunstige prognose, gezien de ernst van de psychiatrische stoornis en de stresserende sociale situatie (cf. medisch attest Dr. DE BRUYNE dd. 30.12.2013 in het administratief dossier). Het ziektebeeld is dan ook beduidend slechter dan voorheen. Geheel ten onrechte gaat verwerende partij er blijkbaar van uit dat met andere nieuwe elementen geen rekening meer moet worden gehouden. Nochtans toonden verzoekers in hun aanvraag van 06.06.2013 op gedocumenteerde wijze aan dat er voor hen in hun land van herkomst geen efficiënte behandeling mogelijk, laat staan toegankelijk is. Bovendien werd door verzoekers in het verzoekschrift eveneens uitdrukkelijk gesteld dat zij aan de hand van bijkomende bewijzen en attesten het verslag dd. 21.02.2013 van de arts-adviseur Dr. VAN DOREN, die naar aanleiding van de aanvraag van 25.09.2010 door verwerende partij was aangeduid, wilden weerleggen. In het kader van een annulatieprocedure tegen de eerdere beslissing van 01.03.2013 zouden deze nieuwe documenten en elementen immers niet kunnen worden aanvaard door de Raad, zodat verzoekers weldegelijk genoodzaakt waren een nieuwe aanvraag in te dienen. Aan de hand van bijkomende medische documenten hebben verzoekers aangetoond dat omwille van de mentale handicap van verzoeker er bvb. een zeer geringe zelfredzaamheid is en er sprake is van een totale werkonbekwaamheid (dit blijkt uit stuk 2d gevoegd aan het verzoekschrift). Ook werd gewezen op de beperkte financiële middelen van verzoeker en de

onmogelijkheid van verzoeker om te gaan werken. Ook zijn echtgenote kan onmogelijk een inkomen uit arbeid verwerven omdat zij mantelzorg moet verstrekken aan haar echtgenoot. Daarnaast neemt zij de opvoeding van haar vier minderjarige kinderen op zich, waaronder een kind met mentale retardatie, en lijdt zij zelf aan epilepsie. Bovendien werd ook vermeld dat verzoeker nieuwe medicatie innam (Cymbalta en Abilify). Met betrekking tot deze medicatie blijkt uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 21.02.2013 niet of deze beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst (cf. infra). Met al deze bijkomende documenten en argumenten heeft verwerende partij ten onrechte geen rekening gehouden. Nochtans heeft zulks een invloed op de toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst en is er dus sprake van een schending van artikel 3 EVRM aangezien verzoeker, gelet op zijn gezondheidstoestand en de afwezigheid van toegang tot medische behandeling in zijn land van herkomst, geen verder verblijf in België meer kan bekomen om verder gebruik te kunnen maken van de medische bijstand. De gezondheidszorg voor personen met mentale problemen is daarenboven weinig ontwikkeld in het land van herkomst. In het verzoek 9ter dd. 06.06.2013 werd hiervoor verwezen naar een internationale studie van The Country of Return Information Project, Country Sheet Serbia, <http://www.cri-proiect.eu/cs/cs-serbia-en.pdf>, juni 2009, p 89: 'The health care for persons with mental problems is not very well developed in Serbia. The help of NGOs is welcomed but unfortunately their programmes are not sustainable as they ceased to exist after the ending of the project financed by foreign donors.(...) In the Southern Serbia there are no professionals in child psychiatry, and even for adults the closest psychiatrist is in Vranje. Daarenboven werd aangetoond dat de afstand voor medische behandeling dermate groot is dat men bezwaarlijk kan spreken van afdoende toegang tot medische zorgen. Verzoeker wees op het feit dat hij van Presevo (Zuid Servie) en derhalve honderden kilometers zou moeten rijden naar Vranje om een psychiater te kunnen bereiken. Het laatste evaluatierapport van de arts-adviseur dd. 21.02.2013 stelde louter dat er drie psychiatrische ziekenhuizen in het land van herkomst ter beschikking staan, doch deze bevinden zich allen in Belgrado, hetgeen ongeveer 300 km is van de vroegere woonplaats van het gezin HALIMI. Dit alles maakt duidelijk dat een adequate behandeling niet mogelijk is en er derhalve sprake is van een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit (zoals ook blijkt uit stuk 2g gevoegd aan het verzoekschrift). Aldus is zonder meer duidelijk dat verzoeker niet zal kunnen beschikken over medische zorgen, laat staan van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300). Tot slot werd in de laatste aanvraag uitdrukkelijk vermeld dat er gezondheidsrisico's zijn in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Er zou in dat geval immers sprake zijn van herval in psychose met bijhorende gedragsproblemen (zie stuk 2a gevoegd aan de aanvraag dd. 06.06.2013). Over al het voorgaande kon in de eerdere beslissing geen rekening mee worden gehouden, aangezien deze elementen nog niet aan verwerende partij waren voorgelegd. Het is dan ook strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en zelfs van de materiële motiveringsplicht, dat verwerende partij geen rekening meer heeft gehouden met de elementen die verzoekers hebben voorgelegd. Verwerende partij had nochtans deze informatie waarvan melding in het verzoekschrift moeten voorleggen aan de ambtenaar-geneesheer (conform art. 9ter § 1 Vw.), zodat deze laatste een nieuw advies omtrent de beschikbaarheid en vooral de toegankelijkheid kon opmaken en aan verwerende partij bezorgen. Zulks heeft verwerende partij evenwel niet gedaan. Zij heeft louter de medische documenten voorgelegd, doch zonder de ambtenaar-geneesheer bvb. attent te maken op het feit dat er nieuwe medicatie door verzoeker werd ingenomen. Een vernietiging van de bestreden beslissing is dan ook op zijn plaats".

2.5. In een tweede onderdeel vervolgen verzoekers:

"Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoekers.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Bij het nemen van de beslissing is er dan ook de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk

bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.²

In casu moet worden opgemerkt dat verwerende partij inhoudelijk geen rekening heeft gehouden met het medisch getuigschrift van Dr. WILLEMS dd. 25.02.2014 met twee bijlagen, te weten de medische attesten dd. 25.04.2013 en dd. 30.12.2013 van Dr. DE BRUYNE die door de raadsman van verzoekers op 6 maart jl. per fax werden overgemaakt. Het advies van de ambtenaar geneesheer van 9 juli jl. maakt in tegenstelling tot zijn advies van 20 mei jl. weliswaar melding van deze attesten, doch uit het advies zelf blijkt duidelijk dat er inhoudelijk geen rekening werd gehouden met deze attesten.

Uit de attesten blijkt immers naast de actueel ongunstige prognose door de behandelende psychiater gezien de ernst van de psychiatrische stoornis en de stresserende sociale situatie (cf. medisch attest Dr. DE BRUYNE dd. 30.12.2013 - stuk 3), tevens de huidige medicatie van verzoeker.

Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer (naar aanleiding van de aanvraag dd. 25.09.2010) blijkt evenwel geenszins of deze medicatie in het land van herkomst voorhanden is, laat staan beschikbaar.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 21.02.2013 maakt duidelijk melding van andere geneesmiddelen dan diegene die verzoeker thans dient in te nemen.

Het is duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte deze. medische attesten niet inhoudelijk heeft onderzocht, zodat de in het middel opgeworpen beginselen zijn geschonden. Het is immers weinig redelijk, laat staan zorgvuldig de aanvraag van verzoekers te weigeren met de stelling dat er geen nieuwe diagnose werd gesteld, terwijl uit deze medische attesten weldegelijk blijkt dat verzoeker nieuwe medicatie inneemt, zodat moet worden aangenomen dat er nieuwe medische behandeling werd voorzien.

Zelfs wanneer zou worden aangenomen dat er geen nieuwe diagnose werd gesteld, dan nog kon verwerende partij de aanvraag niet louter om die reden afwijzen als onontvankelijk, nu verzoekers weldegelijk tal van nieuwe elementen hebben voorgebracht die nog niet waren ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tót het bekomen van een machtiging tót verblijf in het Rijk, doch essentieel zijn bij het nagaan of de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Gelet op de schending van de in het beginsel aangehaalde middelen, is een vernietiging van de bestreden beslissing dan ook op zijn plaats”.

2.6. Waar de verzoekers de schending aanvoeren van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

2.7. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.8. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2.9. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.10. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moeten in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

2.11. Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

2.12. Vooreerst herhaalt de bestreden beslissing dat er reeds op 1 maart 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing werd genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf van 25 september 2010 zodat hieruit kan worden afgeleid dat de medische toestand zoals blijkt uit de nieuwe stukken werden toegevoegd aan deze van de eerdere aanvraag van 25 september 2010. *In casu* steunt de bestreden beslissing op het medisch advies van de arts-adviseur van 9 juli 2014. Er wordt naar verwezen en er wordt vastgesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift van 6 juni 2013 en de medische getuigschriften die werden opgesteld door Dr. Willems en hun bijlagen blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is *“t.a.v. het medisch attest gevoegd bij aanvraag d.d. 25/9/2010.”* Voorts stelt de arts-adviseur dat er geen enkele nieuwe diagnose wordt gesteld, wat verzoekers ook thans niet beweren maar wel benadrukken dat de toestand van verzoeker verergerd is en er nieuwe medicatie wordt gebruikt en niet werd nagegaan of deze verkrijgbaar is in Servië.

2.13. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 juli 2014 kan blijken dat wel rekening werd gehouden met de diverse en onderscheiden medische verslagen die verzoekers hebben voorgelegd en in het verzoekschrift worden aangehaald. Het loutere feit dat de verzoekende partijen medische attesten voorleggen, waaruit ze zelf afleiden dat zij voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging zonder meer gegrond diende te worden verklaard. Dit klemte te meer nu kan blijken dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek voerde naar de behandelmogelijkheden en de toegankelijkheid ervan in het land van herkomst. Uit het medische advies van de ambtenaar-geneesheer van *“21 februari 2013 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet alleen de medische aandoening van verzoeker heeft onderzocht, doch ook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst, met name Servië. De ambtenaar-geneesheer is tot het besluit gekomen dat hoewel de aandoening kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker indien die aandoening niet adequaat behandeld wordt, de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien die behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Servië. (...) Met hun betoog dat verzoeker totaal werkonbekwaam zou zijn en dat verzoekster onmogelijk inkomen uit arbeid kan verwerven doordat zij moeten instaan voor de mantelzorg van haar man, voor de opvoeding van hun vier kinderen en omdat zij zelf ziek zou zijn, gaan zij kennelijk voorbij aan de overwegingen van de ambtenaar-geneesheer in het advies van 21 februari 2013. Uit dit advies blijkt immers dat de verplicht ziekteverzekering gratis is voor sociaal kwetsbare personen en dat personen met weinig inkomsten helemaal niets moeten betalen in de kosten van de zorgen. Een invaliditeitsuitkering wordt toegekend in geval van werkonbekwaamheid. Mensen die op zichzelf niet in staat zijn de normale dagdagelijkse handelingen te stellen hebben recht op bijstand van een andere persoon (mantelzorg).”* (zie arrest RvV 30 januari 2014, nr. 118 081).

2.14. Zoals duidelijk blijkt worden de ingeroepen medische problemen niet geminimaliseerd maar werd niettemin beslist dat dit geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling precies gelet op het gegeven dat er in Servië een medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn. Tevens werden de in het verzoekschrift geciteerde medische getuigschriften gezien de vele aanvragen en de vernietiging van de Raad (RvV 30 januari 2014, nr. 118 081) meerdere keren geëvalueerd. Het volstaat dat het bestuur vaststelt dat de

behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van verzoekers redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeven waar zij een behandeling kunnen verkrijgen.

2.15. Voorts kan nog worden toegevoegd dat het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar of beter is met het zorgsysteem dat in België bestaat. Het volstaat het dat medicatie en zorg aanwezig is en het feit of deze medicatie niet eenvoudig kan verkregen worden door de betrokkene is geen reden om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk). Het EHRM heeft bovendien reeds geoordeeld dat een *'eventualiteit van mindere behandelingen'* (in de zin van minder kwalitatieve medische zorgen in vergelijking met een ander land, bijvoorbeeld België), wegens een instabiele conjunctuur in een land, op zich, niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). De Raad wijst op het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk is omwille van logistieke, praktische redenen, op zich, evenmin doorslaggevende elementen zijn in de beoordelingen ter zake van het EHRM (Zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing)).

2.16. Wat de schending van artikel 3 EVRM betreft, moeten de verzoekers immers aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekers tonen mits het herhalen van hun grieven niet aan dat zij geen toegang hebben tot de nodige medische zorgen en omkadering bij een terugkeer naar Servië. Hiermee wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

2.17. Het middel is niet ernstig.

2.18. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.19. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend veertien door:

Mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

K. DECLERCK